

PERSCONFERENTIE

Rabat

8 december 2005

Dialogoog en overleg

De bedoeling van de persconferentie van het Vlaams Belang in Rabat is drieledig. Eerst en vooral menen wij dat het noodzakelijk is om een dialoog met de Marokkaanse overheid op gang te brengen omtrent de immigratie van Marokkaanse onderdanen richting België in het algemeen en verschillende specifieke dossiers (inburgering van Marokkanen in Vlaanderen, terugname van criminele in België verblijvende Marokkanen door Marokko en criminele Belgen in Marokko door België, inwijking van illegalen, problematiek van gezinshereniging en gezinsvorming, schijnhuwelijken, ...) in het bijzonder.

Tevens willen wij van de gelegenheid gebruik maken om een aantal misverstanden en vooroordelen ten aanzien van het Vlaams Belang uit de weg te ruimen. Het Vlaams Belang wil de kans geven aan de Marokkaanse pers en overheid om zelf kennis te maken met het Vlaams Belang. Ten derde wil het Vlaams Belang een aantal voorstellen lanceren om de immigratie vanuit Marokko richting België af te remmen en op die manier de integratie en de inburgering van immigranten van Marokkaanse origine in Vlaanderen vlotter en beter te laten verlopen.

Met het bezoek van een Vlaams Belang-delegatie aan Marokko wil het Vlaams Belang ook de hand uitsteken naar de Marokkaanse gemeenschap in België. Aan de ene kant wil het Vlaams Belang de in België verblijvende immigranten afkomstig uit Marokko aanzetten tot inburgering. Hiertoe dient ook de Marokkaanse overheid actief mee te werken. Aan de andere kant wil het Vlaams Belang de in België verblijvende Marokkanen die willen terugkeren naar hun land van herkomst de kans geven om dat te doen. Hiertoe wil het Vlaams Belang een aantal initiatieven (o.a. het invoeren van een terugkeerfonds) lanceren.

Het Vlaams Belang is ervan overtuigd dat Marokko een democratisch land is dat openstaat voor dialoog en debat. Op geen enkel moment wil het Vlaams Belang zich mengen in de interne aangelegenheden van Marokko. Wel wil het Vlaams Belang een open gesprek over immigratie en inburgering op gang brengen en er tevens op wijzen dat Europa niet het land van belofte is voor de vele immigranten uit Afrika en Noord-Afrika die er hun toevlucht proberen te zoeken. I.p.v. de poorten van Europa breed open te zetten voor een nieuwe immigratiegolf moet het volgens het Vlaams Belang de bedoeling zijn om de economische ontwikkeling van de landen van herkomst van vele van deze immigranten actief te ondersteunen. Op deze manier creëren we een toekomstperspectief voor de vele illegale immigranten die momenteel vanuit Afrika en Noord-Afrika een toevlucht tot Europa zoeken.

Het Vlaams Belang: wie zijn we, wat willen we?

Het Vlaams Belang is een Vlaamse politieke partij die op een democratische wijze strijdt voor de totstandkoming van een onafhankelijke Vlaamse staat. België is immers een kunstmatig land, samengesteld uit twee volkeren, de Vlamingen die Nederlandstalig zijn en de Walen die Franstalig zijn. Van de tien miljoen Belgen zijn er 6 miljoen Vlamingen. Het Vlaams Belang meent dat Vlaamse onafhankelijkheid de beste garantie is voor het veilig stellen van de welvaart en de toekomst van het Vlaamse volk.

Het Vlaams Belang is tevens een waarden- en normenpartij die het gezin als hoeksteen van onze maatschappij respecteert en verdedigt. Het Vlaams Belang is een rechts-nationalistische en democratische partij. Het Vlaams Belang legt grote nadruk op het recht op veiligheid. De overheid heeft volgens het Vlaams Belang de plicht om het recht op veiligheid te waarborgen via een harde aanpak van de misdaad.

Het Vlaams Belang komt op voor de bescherming van de Vlaamse identiteit, die door de toenemende mondialisering onder alsmaar grotere druk komt te staan. Daarom verzetten wij ons tegen massa-immigratie en hechten wij een groot belang aan het respect voor onze taal, cultuur en eigenheid. De laatste decennia hebben eerst via gastarbeid, daarna vooral via asiel, gezinshereniging of huwelijksimmigratie vele honderdduizenden vreemdelingen zich in Vlaanderen gevestigd. Om de Vlaamse culturele eigenheid te waarborgen meent het Vlaams Belang dat deze mensen zich moeten aanpassen aan onze cultuur, wetten, leefgewoonten, normen en waarden, zoniet dienen zij aangemoedigd te worden om terug te keren naar hun landen van herkomst. Het te grote aantal vreemdelingen in België – zeker in onze steden – die zich isoleren van onze samenleving, maakt deze aanpassing onmogelijk en leidt tot tal van sociale problemen.

Geschiedenis van de Marokkaanse immigratie in België

De gastarbeiders

Inmiddels meer dan 40 jaar geleden, op 17 februari 1964, werd te Brussel een verdrag gesloten tussen België en Marokko dat voorzag in de tewerkstelling van Marokkaanse werknemers in België. Het akkoord moest vooral een reglementair kader scheppen voor de bestaande migratiestromen. Inmiddels waren er al veel Marokkanen naar België geëmigreerd. De eigenaars van de kolenmijnen rekruteerden rechtstreeks via een kantoor in Casablanca. De meeste Marokkanen dachten dat ze slechts tijdelijk naar België kwamen: '*partir pour mieux rester*', was de filosofie. In de praktijk zouden deze mensen niet alleen blijven, maar ook hun familie laten overkomen naar België.

De immigratie via gezinshereniging en huwelijk

In 1975 woonden er reeds 65.000 Marokkanen in België tegenover slechts 400 in 1961. Ondanks de in 1974 afgekondigde immigratiestop bleef de Marokkaanse populatie in België gestadig groeien. De reeds in België verblijvende Marokkanen maakten immers gebruik van het systeem van gezinshereniging om familie en verwanten naar België te laten overkomen. Dit recht op gezinshereniging werd reeds toegekend door artikel 13 van het hoger vermelde Belgisch-Marokkaanse verdrag, op voorwaarde dat de Marokkaanse arbeider hier drie maanden had gewerkt en dat hij over geschikte woonruimte beschikte. Artikel 10 van de huidige Belgische vreemdelingenwet van 15 december 1980 kende het recht op gezinshereniging toe aan de echtgenoot en aan de minderjarige kinderen van alle vreemdelingen. Doordat tevens de vrouwen en de kinderen van de Marokkaanse gastarbeiders zich in ons land vestigden, werd het concept 'vertrekken om te blijven' verlaten en werd de Marokkaanse inwijking definitief.

Tijdens de periode 1985-2003 kwamen er niet minder dan 77.990 Marokkanen naar België. Op 5 september 2005 verbleven er volgens de cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken 81.116 Marokkanen op legale wijze in België, ondanks het feit dat tienduizenden Marokkanen de voorbije jaren de Belgische nationaliteit verkregen hebben en in de Belgische statistieken niet langer als Marokkaan beschouwd worden. Tijdens de periode van 1 januari 1991 tot 1 juli 2002 verkregen 108.333 Marokkanen de Belgische nationaliteit met behoud van hun Marokkaanse nationaliteit. De kinderen van deze 'nieuwe Belgen' verkrijgen eveneens allemaal automatisch het Belgische staatsburgerschap.

De overgrote meerderheid van de – al dan niet genaturaliseerde – in België verblijvende Marokkanen is niet naar België gekomen als gastarbeider, maar in het kader van familiemigratie. Uit onderzoek blijkt dat ongeveer 60% van de in België geboren Marokkanen nog steeds huwt met een partner uit Marokko. Het gaat in vele gevallen niet om gezinshereniging in de echte zin van het woord, maar om gezinsvorming. Nochtans was het systeem van gezinsmigratie aanvankelijk wel degelijk bedoeld voor de hereniging van geëmigreerde arbeiders met hun in het land van herkomst achtergebleven gezinsleden. Dat blijkt niet alleen uit de tekst van het migratieverdrag dat België en Marokko in 1964 sloten, maar ook uit de voorbereidende werken van de Belgische vreemdelingenwet van 15 december 1980,

waarin over de bepalingen inzake gezinsmigratie het volgende staat te lezen: *“Het ontwerp wil de toestand van de migrerende arbeiders regelen. Men is van oordeel dat de wet hun het recht moet toekennen om met hun gezin samen te leven in het land waar ze gemachtigd zijn te werken.”*

Het Vlaams Belang meent dat de Belgische regels inzake gezinshereniging en huwelijksimmigratie te soepel zijn. In navolging van landen als Denemarken en Nederland die de voorbije jaren hun immigratiewetgeving aanzienlijk verstrengden, dienen volgens het Vlaams Belang deze vormen van immigratie ook door België aan banden te worden gelegd. Het Vlaams Belang meent dat huwelijk door gezinsvorming moet worden beperkt tot huwelijken die werden voltrokken vóór de aankomst van de reeds verblijf houdende vreemdeling. Bovendien moeten beide partners ouder zijn dan 21 jaar en kan de gezinsvorming maar worden aangevraagd binnen een termijn van twee jaar vanaf het ogenblik dat de hoofdpersoon voor onbepaalde duur verblijfsgerechtigd wordt. Het Vlaams Belang wil bovendien dat wie vrijwillig van Marokko naar België immigrereert in het kader van de gezinshereniging of de gezinsvorming zich hierop dient voor te bereiden, door in Marokko, voorafgaand aan de immigratie, in de Belgische ambassade reeds een basisexamen af te leggen, waarin de kandidaat-immigrant een basiskennis aantoont van onze taal.

België is geen land van melk en honing!

Sommige Marokkanen in Marokko hebben misschien verkeerdelijk de indruk dat hun landgenoten die naar België zijn geëmigreerd allen een goed bestaan hebben opgebouwd en dat België een paradijs op aarde is. De werkelijkheid is echter heel anders. Marokkanen in België worden geconfronteerd met heel wat sociale en andere problemen.

Hoge werkloosheid

Een belangrijk deel van de volwassen Marokkanen in België is werkloos. Uit een overheidsstudie¹ bleek dat de werkloosheidsgraad van Turken en Marokkanen die actief zijn op de arbeidsmarkt, in 2002-2003 38% bedroeg, terwijl die van de Belgen van autochtone afkomst 7% bedroeg. De werkloosheidsgraad van tot Belg genaturaliseerde Marokkanen en Turken bedroeg toch nog steeds 29%, nauwelijks minder dan die van de Marokkanen en Turken zonder de Belgische nationaliteit. In oktober 2005 bedroeg de werkloosheid onder de Turkse en Marokkaanse Belgen in Vlaanderen reeds 48%.

België heeft een hoge structurele werkloosheid van laaggeschoolden. Het Vlaams Gewest – één van de drie Belgische gewesten - alleen al telde in september 2005 248.624 werklozen, waarvan 120.195 laaggeschoolden. Van die laatste categorie was 12,9% afkomstig uit de Maghreb of Turkije.

Enige beterschap i.v.m. de tewerkstellingskansen voor laaggeschoolden is niet in zicht, integendeel! De delocalisatie van veel Vlaamse bedrijven naar landen met een lagere loonlast zorgt er momenteel voor dat nogal wat bedrijven in België hun deuren sluiten, waardoor jobs verdwijnen naar lageloonlanden. Ook de recente uitbreiding van de EU naar Oost-Europa, waar de lonen aanzienlijk lager zijn, zorgt voor een delocalisatie van bedrijven naar Oost-Europa. Deze uitbreiding zorgt bovendien voor een immigratie van goedkope en ongeschoolde arbeidskrachten uit Polen en andere Oost-Europese landen.

Een rem op de integratie

De huwelijksimmigratie werkt als een rem op de integratie van de Marokkaanse gemeenschap in België. Via deze weg komen steeds opnieuw nieuwe volwassen Marokkanen naar ons land, die uiteraard geen onderwijs meer zullen genieten in België, onze taal niet begrijpen en onze wetten, gewoonten, waarden en normen niet kennen. Dit leidt tot heel wat problemen. Mensen die in het kader van huwelijksimmigratie naar België komen, zullen meestal verder blijven leven volgens de Marokkaanse tradities.

De immigrant kan door het gebrek aan taalkennis en de culturele kloof niet op een normale wijze deelnemen aan het publieke leven, waardoor hij in een sociaal isolement geraakt. Hij kan geen werk zoeken, hij kan niet deel nemen aan het vrijetijdsgebeuren, zelfs een dokter of een ziekenhuis bezoeken vormt een probleem. De huwelijken van Marokkanen uit België met Marokkanen uit het land van herkomst blijken bovendien in zeer veel gevallen niet lang stand te houden. Naar schatting

---

¹ Een studie van de federale overheidsdienst Economie, KMO, Middenstand en Energie

loopt ongeveer 30% van dergelijke 'gemengde' huwelijken na enkele jaren reeds op de klippen. Een van de redenen is dat man en vrouw tegenstrijdige verwachtingen koesteren met betrekking tot dit soort huwelijken. Het vaakst loopt het fout bij huwelijken tussen een vrouw die in België is opgegroeid en een man uit Marokko: de man kent de taal niet, vindt geen werk en is daardoor al te dikwijls volledig afhankelijk van zijn echtgenote.

Achterstand in het onderwijs

De onderwijssituatie van Marokkanen van de tweede en zelfs derde generatie is zeer vaak problematisch. De kinderen beginnen vaak reeds aan het onderwijs met een taalachterstand. De ouders hebben het moeilijk om hun kinderen te helpen met hun huistaak of les omdat ook zij geen onderwijs hebben genoten in België. Een deel van de Marokkaanse kinderen geraakt mede door deze problemen gefrustreerd en spijbelt. Nauwelijks één procent van de Marokkaanse kinderen komt in het hoger onderwijs terecht en maar liefst drie vierden van de vreemdelingen in Vlaanderen verlaat het onderwijs zonder een diploma op zak. In het hoger onderwijs ligt het slaagpercentage van allochtonen op nauwelijks 30%.

Hoge criminaliteitscijfers onder jonge Marokkanen

Jonge Marokkanen vallen in Vlaanderen vaak tussen wal en schip: enerzijds krijgen ze via hun ouders en familie de traditionele Marokkaanse waarden en normen mee, anderzijds komen ze in de Vlaamse samenleving – de school, het uitgaansleven, enz. – in contact met andere, Europese en Vlaamse, normen en waarden. Deze jongeren groeien op zonder een duidelijk waardenpatroon. Bovendien beschikken deze jongeren vaak niet over een diploma en vinden ze geen behoorlijk of goedbetaald werk. Als gevolg hiervan worden onder Marokkaanse jongeren hoge criminaliteitscijfers genoteerd.

Oproep tot samenwerking tussen Marokko en België

1. Afschaffing van de dubbele nationaliteit

België kent een zeer soepele nationaliteitswetgeving die ieder die dat wil zonder enige ernstige voorwaarden de Belgische nationaliteit toekent, waarbij enige aanpassing aan onze cultuur of enige taalkennis niet vereist is. De verwerving van het staatsburgerschap is daarmee geworden tot een louter administratieve formaliteit. Kinderen die in België geboren worden uit buitenlandse ouders die reeds vijf jaar in België verblijven, krijgen zelfs automatisch louter door geboorte de Belgische nationaliteit toebedeeld (droit du sol).

Vaak behouden deze 'nieuwe Belgen' echter naast hun Belgische nationaliteit de nationaliteit van hun land van herkomst. De Marokkaanse nationaliteitswetgeving bijvoorbeeld voorziet niet dat iemand die de Belgische nationaliteit verkrijgt daarmee automatisch de Marokkaanse verliest. Artikel 19, aanhef en onder 1°, van het Marokkaanse nationaliteitswetboek luidt: "*Perd la nationalité marocaine: le marocain majeur qui a acquis volontairement à l'étranger une nationalité étrangère et est autorisé par décret à renoncer à la nationalité marocaine*".² Volwassen tot Belg genaturaliseerde Marokkanen dienen een toestemming te krijgen om te verzaken aan hun oude nationaliteit.

Het gevolg is dat er in België heel wat mensen verblijven die een dubbele nationaliteit hebben, de Belgische en de Marokkaanse. Het Vlaams Belang meent dat het zeer begrijpelijk is dat Marokko deze mensen niet automatisch hun Marokkaanse nationaliteit afneemt. Het is inderdaad verre van logisch dat iemand die zich Marokkaan voelt en Marokkaan wil blijven, automatisch de Marokkaanse nationaliteit zou verliezen, louter en alleen omdat hij bij zijn geboorte automatisch de Belgische nationaliteit verwierf.

Voor het Vlaams Belang dient het nationaliteitsbeginsel opnieuw uit te gaan van het principe van afstamming (droit du sang), met die optie dat nationaliteit evenwel kan verworven worden via een geslaagd assimilatieproces. Het Vlaams Belang is tevens van oordeel dat de dubbele nationaliteit moet worden afgeschaft. De Belgische nationaliteitswetgeving moet in deze zin worden aangepast dat Marokkanen in België de keuze moeten maken. Ofwel kiezen zij ervoor hun lot definitief met ons land te verbinden ofwel blijven zij Marokkaan. Een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van de Belgische nationaliteit is dat zij ondubbelzinnig kiezen voor assimilatie en dus voor het Belgisch staatsburgerschap. Het Vlaams Belang meent dat Marokko het moet mogelijk maken dat mensen die er bewust voor kiezen Belg te worden en afstand willen doen van de Marokkaanse nationaliteit, dit op soepele wijze ook kunnen doen. Marokko moet de band met deze mensen doorknippen. België en Marokko moeten betreffende deze kwestie duidelijke afspraken maken.

2. Samenwerking betreffende de terugkeer van illegalen

---

² "*Verliest de Marokkaanse nationaliteit: de meerderjarige Marokkaan die in het buitenland vrijwillig een vreemde nationaliteit heeft verworven en bij decreet toegestaan wordt te verzaken aan de Marokkaanse nationaliteit*".

Naast de gezinsmigratie is er ook het fenomeen van de illegale immigratie van Marokko naar België. Jaarlijks worden in België door de politiediensten ongeveer 30.000 vreemdelingen zonder geldige verblijfsvergunning onderschept. De grootste groep bestaat volgens Wim Bontinck, dienstchef mensenhandel bij de federale politie, uit Marokkanen³. De aanwezigheid van een grote Marokkaanse gemeenschap in België trekt ook veel illegale immigranten uit Marokko aan. Deze illegalen leven in België in precaire omstandigheden, aangezien zij de Belgische vreemdelingenwetgeving overtreden en wanneer zij worden ontdekt, in principe dienen uitgewezen te worden.

In antwoord op parlementaire vragen verklaarde de regering herhaaldelijk dat er weliswaar geen akkoord werd afgesloten tussen België en Marokko met betrekking tot de terugname van illegalen, maar dat in de praktijk de terugname door Marokko weinig problemen oplevert.⁴ Inmiddels kunnen readmissieakkoorden enkel nog Europees worden afgesloten. De onderhandelingen voor een dergelijk akkoord tussen de EU en Marokko zijn reeds geruime tijd aan de gang. Nog op 22 november vond de vijfde bijeenkomst plaats van de Associatieraad België-Marokko, waar het akkoord op de agenda stond. Het Vlaams Belang hoopt op een spoedige finalisering van de tekst, zodat die kan worden geratificeerd.

3. Gedetineerden zitten hun gevangenisstraf uit in eigen land

Op 10 april 2004 zaten er 1.100 Marokkanen in de Belgische gevangnissen. Een onbekend aantal Belgen zit in een Marokkaanse cel. België heeft op 7 juli 1997 een bilateraal verdrag gesloten met Marokko “*inzake bijstand aan gedetineerde personen en overbrenging van gevonniste personen*”, dat het mogelijk maakt dat Marokkanen in Belgische gevangnissen hun straf gaan uitzitten in Marokko en Belgen in Marokkaanse gevangnissen hun straf gaan uitzitten in België. Drie voorwaarden dienen vervuld te zijn om de overbrenging mogelijk te maken: *1° het vonnis waarbij de veroordeling wordt uitgesproken, moet onherroepelijk zijn; 2° het feit dat aan de veroordeling ten grondslag ligt, moet zowel in de Belgische wet als in de Marokkaanse wet een strafbaar feit opleveren en 3° de opgesloten persoon moet met de overbrenging instemmen.* Deze voorwaarden zijn een quasi letterlijke overname van het Europees Verdrag van Straatsburg van 23 mei 1990 inzake de overbrenging van gevonniste personen, waarbij Marokko geen partij is.

De jongste vier jaar kwamen 15 Belgen hun straf in België uitzitten en ging amper één Marokkaan zijn straf uitzitten in eigen land. Het strengere Marokkaanse gevangenisregime verklaart allicht waarom er nauwelijks gedetineerden zijn die hun straf in Marokko gaan uitzitten. Vooral de toestemmingsvoorwaarde blijkt dus een struikelsteen te zijn. Inmiddels werd door België echter een Aanvullend Protocol geratificeerd bij het Europees Verdrag inzake de overbrenging van gevonniste personen, waarvan artikel 3 bepaalt dat wanneer een gevonnist persoon na zijn invrijheidsstelling het land moet verlaten de instemming van deze persoon *niet* vereist is. Helaas verklaarde België naar aanleiding van dit Protocol dat “*het zich ertoe verbindt artikel 3 niet toe te passen in geval de gevonniste persoon op het*

---

³ *De Standaard*, 8 oktober 2005

⁴ Zie antwoord Minister van Buitenlandse Zaken De Gucht op een vraag van senator Nele Jansegers, 21 oktober 2004; zie antwoord van (toenmalig) Minister van Binnenlandse zaken Antoine Duquesne op een vraag van volksvertegenwoordiger Guido Tastenhiye

tijdstip van zijn aanhouding zijn gewone verblijfplaats had op het grondgebied van het Koninkrijk”.

Het Vlaams Belang meent dat, naar analogie met de inhoud van het Protocol, alvast ook het Belgisch-Marokkaanse verdrag van 1997 in die zin moet worden aangepast dat Belgen en Marokkanen ook zonder hun toestemming verplicht kunnen worden hun straf uit te gaan zitten in het land van herkomst. Het Vlaams Belang meent evenwel dat dit moet kunnen ongeacht de verblijfplaats van de veroordeelde.

4. Ondersteuning van Marokkanen die vrijwillig willen terugkeren naar Marokko

Vaak willen in België levende Marokkanen, uit heimwee of gezien de sociale problemen waarmee ze in hun gastland geconfronteerd worden, terugkeren naar hun land van herkomst. Ze worden hierin echter niet ondersteund door de Belgische overheid, die remigratie eerder tegenwerkt. In andere Europese landen bestaan er wel terugkeerregelingen.

In *Nederland* is er de wet van 22 april 1999, houdende regels inzake het treffen van voorzieningen ten behoeve van remigratie (remigratiewet). De wet is van toepassing op enerzijds meerderjarige vreemdelingen en anderzijds meerderjarige Nederlanders die behoren tot een zogenaamde minderheidsgroep en verklaren al hetgeen te zullen doen wat in redelijkheid mogelijk is, om de nationaliteit van het bestemmingsland met bekwame spoed te verkrijgen. De zogenaamde Sociale verzekeringsbank is belast met de uitvoering van de wet..

Aan een remigrant die niet over voldoende middelen beschikt om zelfstandig te kunnen remigreren worden – onder bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen voorwaarden – de volgende basisvoorzieningen verstrekt:

- een vergoeding van de kosten van vervoer van de remigrant en van zijn partner en hun kinderen die samen met de remigrant vertrekken naar het bestemmingsland, tot de plaats van bestemming;
- een tegemoetkoming in de kosten van hervestiging in het bestemmingsland.

Denemarken kent de zogenaamde repatriëringswet van 18 september 2002, waarvan de uitvoering bij de gemeentebesturen berust. De wet is van toepassing op vluchtelingen en vreemdelingen die in het kader van gezinshereniging naar Denemarken zijn gekomen. Er wordt in de wet een onderscheid gemaakt tussen repatriëringshulp en reïntegratiebijstand. Repatriëringshulp wordt door het gemeentebestuur op aanvraag uitgekeerd aan een vreemdeling die onder het toepassingsgebied van de wet valt en niet over voldoende middelen beschikt om terug te keren naar het land van herkomst. Deze repatriëringshulp omvat onder meer:

- de reiskosten;
- de kosten van transport van bagage tot 2 m³ per persoon;
- uitgaven tot hoogstens 11.165 DEK voor het transport van uitrusting die nodig is voor de beroeps- of bedrijfsuitoefening van de vreemdeling of zijn gezinsleden;
- een tegemoetkoming voor de hervestiging in het land van herkomst (maximaal 25.000 DEK per meerderjarige en maximaal 8.000 DEK per minderjarige);
- uitgaven tot hoogstens 11.165 DEK voor de aanschaf van beroeps- of bedrijfsuitrusting die de kansen op tewerkstelling in het land van herkomst moeten bevorderen en de kosten van transport;
- uitgaven gedurende één jaar voor de ziekteverzekering in het land van herkomst.

Het gemeentebestuur kan daarnaast op verzoek van de remigrant gedurende vijf jaar een maandelijkse reïntegratietegemoetkoming uitkeren, op voorwaarde dat de vreemdeling:

- niet de middelen heeft die de behoefte aan reïntegratiebijstand dekken;
- wenst terug te keren om zich in het land van herkomst permanent te vestigen;

- in Denemarken een verblijfsvergunning van onbeperkte duur heeft;
- in Denemarken gedurende vijf jaar een verblijfsvergunning heeft gehad en
- op het ogenblik van de aanvraag hetzij ouder dan 65 jaar is, hetzij de voorwaarden vervuld om met vervroegd pensioen te gaan, hetzij ouder dan 55 jaar is en op grond van zijn gezondheidstoestand of soortgelijke omstandigheden niet in staat is om in het land van herkomst in zijn onderhoud te voorzien.

In plaats van voor een maandelijkse reïntegratietegemoetkoming gedurende vijf jaar kan de vreemdeling ook opteren voor een levenslange maandelijkse uitkering die 80% van de gewone reïntegratietegemoetkoming bedraagt.

De minister die bevoegd is voor vreemdelingenzaken, stelt de bedragen vast van de reïntegratietegemoetkoming, waarbij wordt rekening gehouden met de levensduurte in de verschillende landen.

Naar Nederlands en Deens voorbeeld wil het Vlaams Belang dat ook in *België*, als alternatief voor de inburgering, de terugkeeroptie financieel ondersteund wordt. De remigratiepremie heeft overigens bestaan in België, van 1985 tot 1989, maar werd in dat laatste jaar afgeschaft. Het Vlaams Belang meent dat betreffende de reïntegratie van deze remigranten in Marokko praktische afspraken moeten worden gemaakt tussen de Marokkaanse en de Belgische overheden, zodat deze zo soepel mogelijk geschiedt.

5. Steun aan Marokko i.v.m. het asiel-, immigratie en repatriëringsbeleid

Een jaar geleden lanceerden enkele Europese politici, zoals de Duitse minister van Binnenlandse zaken Otto Schilly, de Italiaanse EU-commissaris Rocco Buttiglioni en de Britse premier Blair, het voorstel om vluchtelingenkampen in te richten in Noord-Afrika, waar de Afrikanen die in een Europees land asiel zouden willen aanvragen, in zouden worden ondergebracht. Dit voorstel werd uiteindelijk echter verworpen op de Europese ministerraad. Ook de Belgische Minister van Binnenlandse zaken, Patrick Dewael, was gekant tegen het voorstel.

De gevolgen van deze beslissing worden nu pas duidelijk. In oktober 2005 bestormden duizenden zwart-Afrikanen de Spaanse enclaves Ceuta en Melilla. Minstens 30.000 gelukzoekers van beneden de Sahara zouden in Marokko en Algerije verblijven in de hoop ooit Europa binnen te kunnen geraken. Uiteraard stelt de aanwezigheid van deze mensen in Marokko ook tal van sociale problemen.

Marokko wordt geacht al deze problemen het hoofd te bieden en bovendien zelf in te staan voor de repatriëring van deze Afrikanen naar hun land van herkomst (Senegal, Mali, Kameroen, Ghana, ...). Ondermeer wijlen Koning Hassan II nam tal van maatregelen om de illegale immigratie naar Europa in te dijken. Het is echter allerminst rechtvaardig dat Marokko voor deze kosten dient op te draaien, aangezien deze mensen onderweg zijn naar Europa en Marokko in deze kwestie slechts als transitland dienst doet.

Het Vlaams Belang meent dat de Europese Unie Marokko dringend ter hulp moet komen. Een goede oplossing zou erin bestaan in samenwerking met de Marokkaanse overheden gezamenlijke Europese centra in te richten op Marokkaans grondgebied, waar asielzoekers asiel kunnen aanvragen en van waaruit ook de repatriëring wordt geregeld van de Afrikanen naar hun land van herkomst. Deze opvangcentra, alsook de repatriëring, dienen volledig te worden gefinancierd met

Europees geld. Op deze wijze zou Marokko aanzienlijk worden ontlast van de zware inspanningen die het momenteel moet leveren om de mensenstromen richting Europa tegen te houden.

In afwachting van de inrichting van deze opvangcentra, dient België alleszins tussen te komen in een deel van de kosten, die Marokko nu besteedt aan de opvang van de gelukzoekers en de begeleide terugkeer.